

РЕШЕНИЕ

№ 5131

гр. София, 28.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 26.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3064** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба А. П. Л. със съдебен адрес: [населено място], кв. Хладилника, [улица], в сградата на ТПК „В.” срещу Заповед № 195174 от 26.09.2009 г. на Началника на отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с която на оспорващия е иззето свидетелството за управление на МПС.

В жалбата от съда се иска да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при липсата на материално-правни предпоставки и съществени нарушения на административно-производствените правила. Инвокират се доводи, че не са налице фактическите обстоятелства, които биха дали възможност на административния орган да упражни законовите си правомощия. Оспорващият посочва, че актът е лишен от мотиви, а наказателните постановления въз основа, на които са му отнети всичките контролни точки никога не са му били връчвани.

В открито съдебно заседание, оспорващият, чрез адвокат Л. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата и в открито заседание доводи, изразеното становище на ответника по жалбата и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че П. Й. П. е правоспособен водач и притежава

свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], категории „В”, „С” и „М”.

В оспорената заповед е посочено, че с наказателни постановления на Л. са отнети 39 контролни точки, както следва: 1. с наказателно постановление № 50637/02.11.2001 г. - 4 контролни точки, 2. с наказателно постановление № 1300/2203/25.08.2003 г. - 2 контролни точки, 3. с наказателно постановление № 59798/07.06.2004 г. - 2 контролни точки, 4. с наказателно постановление № 0212/749/05/27.10.2005 г. - 12 контролни точки, 5. с наказателно постановление № 91937/03.08.2006 г. - 10 контролни точки, 6. с наказателно постановление № 187316/21.01.2007 г. - 6 контролни точки и 7. с наказателно постановление № 195174/23.01.2008 г. - 3 контролни точки.

Отнемането на контролните точки е извършено на основание Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. /отм./ на Министъра на Вътрешните Работи.

Визираните наказателни постановления са представени от ответника и от трето, неучастващо в производството лице – РУП – [населено място], с изключение на наказателно постановление № 50637/02.11.2001 г., което е унищожено, съгласно протокол рег. № 9993/05.07.2011 г. От ОД на МВР – [населено място] е предоставена информация, че наказателно постановление № 1300/2203/25.08.2003 г. е унищожено, поради изтичане на сроковете за съхранение.

Към преписката е приложена компютърна разпечатка, касаеща извършените от оспорващия нарушения по ЗДвП, като в нея не е отбелязано, дали описаните постановления са влезли в сила.

Видно от Заповед № Из - 1393 от 09.08.2007 г., Министърът на Вътрешните Работи е упълномощил Началник на отдел „Пътна полиция” при СДП да налага принудителни административни мерки по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на П. лично на 20.03.2012 г., видно от саморъчно написания върху приложения към преписката екземпляр текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 23.03.2012 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на заповедта – срещу акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 157, ал. 1 от ЗДвП и Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи – отм. /наричана по-надолу за краткост Наредбата/, са въведени т.нар. „контролни точки” като средство за отчитане на установени нарушения. Отнемането им, не се налага самостоятелно като административно наказание или принудителна административна мярка, т.е. те са с друга правна същност. Отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /за контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и

отмяна на наложеното наказание. Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от Наредбата, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39.

В чл. 3 от Наредбата са посочени нарушенията на ЗДвП, при извършването, на които на водачите на МПС се отнемат контролни точки с влязло в сила наказателно постановление, като броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции "Полиция". Съгласно нормата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи, а ако не изпълни това си задължение компетентния орган, може да наложи принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление.

В разглеждания случай, административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания по реда на чл. 171, ал. 4 от АПК не можа да установи в цялост, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал.1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо, че в заповедта са описани наказателни постановления, две от тях не са представени, поради което не става ясно от какъв орган са издадени те, за какви нарушения и най-вече дали за влезли в законна сила, което на практика лишава акта от точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При разглеждания спор, поради липсата на наказателни постановления № 50637/02.11.2001 г. и № 1300/2203/25.08.2003 г., съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за изземване на свидетелството за управление на МПС, защото не са ангажирани конкретни данни за валидното им издаване и влизане в сила. С всичките описани в оспорената заповед НП на оспорвания са отнети общо 39 контролни точки, а с липсващите са отнети общо 6 контролни точки, т.е. с останалите 5 общият брой на отнетите точки е 33. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Представената справка, представлява извлечение от база данни, но не е официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК. Същата не може да замести липсата на доказателства за издаденото валидно наказателно постановление № 50637/02.11.2001

г. Това е така, защото съгласно чл. 7, ал. 1 от АПК, административните актове се основават на действителните факти от значение за случая.

От друга страна липсват доказателства за надлежното връчване и съответно влизане в сила на наказателни постановления № 0212/749/05/27.10.2005 г., № 187316/21.01.2007 г. - 6 контролни точки и № 195174/23.01.2008 г. Приложеното по делото известие за доставяне няма данни да е изпращано на жалбоподателя, защото върху него не е положено клеймо на пощенския оператор. В тази връзка и предвид на визираната по-горе разпоредба на чл. 3 от Наредбата, съдът намира, че описаните наказателни постановления не са влезли в сила, поради което с тях не са отнети контролни точки на оспорващия.

По отношение на инвокирания довод за изтекла давност, съдът намира, че същият е неотносим към спора. Давността, като институт на материалното наказателно право, регулира обществени отношения, свързани с прекратяването на възможността дадено физическо лице да бъде привлечено към наказателна, респ. административно-наказателна отговорност след изтичането на определено време. Давността няма връзка с правото на административния орган да упражни дадените му от закона правомощия, касаещи налагането на принудителни административни мерки. Неоснователно е и възражението и извършено процесуално нарушение, касаещо неуведомяването му, за това, че в даден момент е изгубил 2/3 от контролните си точки. Уведомяването по чл. 5, ал. 3 от Наредбата не е елемент от процедурата по налагане на ограничителната мярка, поради което неизпълнението на това задължение не засяга правото на защита на жалбоподателя до степен, че с изпълнението на задължението за уведомяване би имало вероятност за друг изход на развитото се административно правоотношение. Това задължение е част от информационно-статистическата дейност на контролния орган и съответно не е основание за отмяна на оспорената заповед.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Предвид на факта, че оспорващият е поискал присъждане на разноски, с оглед изхода на делото, на същия на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат направените по делото разноски за възнаграждение на един адвокат и платени държавни такси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. П. Л. от [населено място] № 195174 от 26.09.2009 г. на Началника на отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на МПС на основание чл. 171, т. 4, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на А. П. Л. със съдебен адрес: [населено място], кв. Хладилника, [улица] ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 360 /триста и шестдесет/ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение от 350 /триста/ лева и 10 /десет/ лева внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..